

El llenguatge

Veig l'error i en parlo

29/III/1978

Els verbs s'enllacen amb els seus complements per mitjà d'una preposició o bé directament. Depèn del verb o de la natura del complement. Diem, per exemple, M'adono de les seves raons (amb el nexa de la preposició de, però, en canvi, ignoro les seves raons (sense cap preposició). Anàlogament, Vaig avisar les persones interessades, però Telefono a les persones interessades.

Si dos o més verbs regeixen la mateixa preposició, o no en regeixen cap (els verbs dits transitius amb els complements directes), un mateix grup nominal pot constituir el complement de tots ells, és a dir, en pot dependre un complement comú: Vam poder contemplar, admirar i aplaudir el treball dels artistes. S'entossudeixen i es complauen en unes idees una mica massa personals. Però si es tracta de verbs que no regeixen la mateixa preposició, o que un d'ells no en regeix cap, no es considera lícit que en depengui un complement comú, és a dir, representat pel mateix grup nominal (o element equivalent).

Sovint no es té en compte aquest fet en cartes o manifestacions d'adhesió a les declaracions o afirmacions formulades per una altra persona. Efectivament, llegim: «Felicito i em solidaritzo amb el senyor C» Però com que la preposició amb que introdueix el complement comú dels dos verbs d'aquesta oració només és exigida pel verb solidaritzar-se, d'acord amb el que hem dit, el rigor sintàctic no admet aquesta construcció. La solució que es proposa —la més viable— consisteix a recórrer als pronoms febles: Felicito el senyor C i m'hi solidaritzo. O bé: Em solidaritzo amb el senyor C i el felicito. (També, si es vol, una de les dues frases pot ésser incisa: Felicito —i m'hi solidaritzo— el senyor C) Heus ací, encara, un parell d'exemples més d'aquest cas: En lloc de «Es burien però accedeixen a la petició» i «Obeeixen i fan cas del professor», caldria dir Es burien de la petició però hi accedeixen i Obeeixen el professor i en fan cas.

Albert Jané